

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984952720/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

man kan skyde seks revolverkugler gennem hans hoved uden at træffe forstanden, men det er overdivelse.

To alen fra ham griner bogholder Lind, overlærerens søn. Han er bekendt for sin latter, der ikke ligner andre mænds; den er uddannet i dameselskab. Han er nemlig damernes morsomste ven, men i øjeblikket synes han åbenbart, at han vil fungere som rent mandfolk; det klær ham ikke videre, han er for vant til at underholde damer og komme til at være vittig på en næm måde, her går det ikke så let. Det er en af de ulæmper, der følger af at være specialist. Hans ven, Mikkelsen er vist det eneste masculinum, der påskønner ham videre. Den, han taler med, er lærer Bjerregård fra realskolen; han morer sig høfligt, da han holder meget af at komme hos Linds.

Alene for sig selv sidder Hansen — uden herr og uden tittel. Det er en ældre mand med indfaldne kinder og tottet hår og skæg. Han er gratis med som bud for musikforeningen. Er for øvrigt falleret købmand, skriver regninger og går ærender for købmand Laursen. Bli­ desuden digter ved højtidelige lejligheder. Det var ham, der skrev sangen til det høje guldbryllup i halvfemserne, og da blev hans digterposition stærkt truet, for i et af versene stod: Mens olding gråner på sit hår, hver sjæl livsnæring får — og det kunde Sandøres kritik alligevel ikke døje. Men hensynet til hans fattigdom og hans tidligere stilling som skatteyder gør, at man ikke lader hans åre ganske ubrugt. Som digter hedder han $x + y$ (da han var ungt menneske, gjorde han nemlig attentat på den lille præliminæreksamen). Man ser straks, at han ikke passer her med sit stakkels ansigt, der har samme komisk lidelsesfulde udtryk som en hunds, når den med anstrængelse forretter sin nødtørft.

I en anden krog taler realskolens bestyrer, cand. theol. Hørslev med en handelsrejsende, en fordums skole-

kammerat. Skolebestyrerens ansigt er blevet tidligt rynket; langs hver mundkrog går der en dyb fure, der kunde se ud til at være et forhenværende smilehul, som livets bitterhed har gjort til en grimasse. Han er øjensynlig ikke afholdt; de, der under færdslen møder hans blik, de blinker, som om de fik sand i øjnene; ser et andet sted hen og blir alvorlige.

Det er et hav af hoder nu, ansigterne er bølger; også hænderne kommer nu og da op og deltar i brændingen, sigarrøgen pulserer regelmæssigt, døren ud til gaden må lukkes op. De, der kommer forbi hotellets indgang, opsnapper en bitter, sødlig lugt af tobak, spiritus og mennesker, og de tar længere skridt for at slippe fra det.

Nu lyder musikken ovenpå; de unge rejser sig, mens spiritussen klemmer de gamle fast ned i stolene.

Laursen snakker ikke mere om forretningssager, hans halve bevidsthed står under spiritus, og derfor er han tilgængelig for livets højere spørgsmål, der foredrages af overlæreren. Denne taler med megen bredde og lukker dertil sin tandfattede mund godt op, så den ligner en gammel tom portemonnæ.

»I ethvert menneske bor der en digter, et stykke fint og nænsomt natur, som stræber ud over det materielle og længes mod det slot i vesterled. Det er derpå, menneskets sjæl skal frelses, men hvis det dør i et menneske — —«

Sådan taler cand. theol. Lind, som ikke er blevet præst, fordi der er nogle punkter i den augsburgske, han ikke er i overensstemmelse med; man ved ikke hvilke, men man højagter den samvittighed, han må ha.

»Se på overlæreren.« hvisker Hørslev til den handelsrejsende. »ligner han ikke en idiot, der er blevet salig og tror, at det er ved egen fornuft og kraft?«

De danselystne maser på for at slippe ud. De bedste damer engageres på stedet, mens restpartiet får lov at